

När vi i vår iver att förverkliga det som framstår som det mest betydelsefulla att ernå, kommer till en punkt då vi frågar vad meningen med alltsammans egentligen är, framstår för oss en slutledning, som ger lösningen på frågan i en klarsynt blick. Det är det intuitiva svaret, som kommer till oss från vårt innersta Jag, och som vi vet är riktigt, därför att det har sitt ursprung från en högre makt.

Rättskaffenhet utmärker många människor trots mörkret på vår jord, men när det gäller att förverkliga denna egenskap möter ett motstånd från mörka makter av så stark kraft, att missmod kan slå ner alla goda föresatser. För att komma loss från detta tvång ger vi oss in i strid med vår motståndare, och blir insnärjda i de svårigheter varje sådan strävan erbjuder.

Om vi skall lyckas befria oss och nå ett fält, där renhet råder, må vi söka efter medel som ger belägg på vår överlägsenhet gent emot vår fiende och befästar vår ställning på det område vi lyckas uppnå. Det måste vara ett citadell, där vi är säkra, och för att nå denna trygghet i bibehållandet av vår position får vi inlägga allt det förstånd vi är mäktiga.

Det dagliga arbetet kräver så helt vår uppmärksamhet, och även om vi inte älskar det yrke som ger oss levebröd, vet vi att det fordrar hela vårt intresse, om det skall bli väl utfört. Men skall vi uppnå vårt citadell är vi tvungna att då och då göra ett avbrott i arbetet och överlämna oss åt den makt som vill skydda oss i en ond värld, känna att denna tar hand om vårt hela väsen och ger oss trygghet. En sådan avkoppling, om den än varar endast ett par sekunder, skapar ett band mellan oss och högre världar, som lugnar sinnet.

Alla känner mer eller mindre starkt, att vår tid är annorlunda än den förgångna, åtminstone vi som nått mogen ålder. Det råder oro i vår omgivning, en nervös stämning, liksom inför ett uppbrott. Allt skall klarläggas, våra planer för framtiden måste göras upp, även om vi känner osäkerhet inför vad det hela skall resultera i.

Denna strävan att ordna för sig är välbetänkt, men när det gäller det materiella går det inte att göra upp planer, de blir kullkastade av nya förordningar annullerande alla tidigare, och plötsligt instiftade nya lagar. Det är sannerligen så att framtiden är mer oviss än någonsin, men detta gäller endast vårt liv i den materiella världen, där härskar denna ovissa, bekymmersamma oro.

Om vi nu beslutar oss för att vända ryggen åt den oss omgivande världen och söker oss upp till områden bortom tid och rum, blir vi befriade från allt detta som trycker. Det gäller endast att kunna uppnå detta, och det beror på hur fast vi är engagerade i vårt beslut, om vi skall lyckas. Om vårt hjärta är med när vi målet, men kan vi inte slita oss loss från vad dagen bjuder av nöjen, blir friden oss förvägrad.

Kanske vi alla erkänner att livet mest bjuder oss besvikelser, men vi är så invanda i det som hör till den livsföring som inbegriper småaktigt gnabb med vår omgivning, att vi ständigt faller för frestelsen att fortsätta i de gamla spåren. Men vill vi verkligen finna en väg ut ur allt detta, måste vi lägga ner hårt arbete på vårt eget jag, stärka vår vilja och vår beslutsamhet, och när vi vet, vad vi begär av oss själva och de våra, har vi att utarbeta rättesnören för fortsatt arbete i det godas tjänst.

Dock räcker det inte att endast bearbeta sitt eget förstånd och sina känslor, vi måste också åstadkomma något, som kan varaktigt påverka vår omgivning att tänka om och ändra inriktning. Under denna strävan kommer vi att göra den erfarenheten, att ju mindre vi tänker på egen fördel dess mer vinner vi för egen del. Ju mer vi offrar oss för allas bästa, dess större vinning för det egna jaget. Om vi strävar att glömma vårt jag blir vårt osjälviska jag uppskattat.

Om vi tänker över saken förstår vi att detta inte innebär någon motsägelse. Det är samma sak som om en kroppsdel vållar oss smärta och det lyckas oss leda tankarna bort från denna punkt, då glömmer vi plågan och den naturliga läkekraften sätter in sina botande verkningar.

Vårt lägre jag som alltför mycket är föremål för våra ständiga omsorger är en sådan sjuk punkt, som ständigt pockar på medlidsam uppmärksamhet både från den egna personligheten och från omgivningen. Om vi leder bort tankarna från detta jag och istället ägnar vår uppmärksamhet åt det högre Jaget med dess strävan mot höga mål, kan vi befrias från en plågsam värk, som föröder krafterna.

Det högre Jaget känner ingen annan längtan än att nå förbindelse med sitt ursprung, från vilket det blivit skilt under sin färd ner i den mörka materien. Den längtan tillfredsställes endast på ett sätt, genom att vi ägnar det vår uppmärksamhet, och detta sker om vi stryker ut det lägre jaget ur medvetandet. Lämna all omsorg om de dagliga små bekymren som pockar på uppmärksamhet, gå in i den stora stillheten i en regelbundet återkommande stund av meditation och känn hur befrielsen kommer som läkande balsam över sinnet.

Detta är vad som menas med att gå bort från världen, och när vi av plikt måste återvända, likväl inte vara där. Denna värld dit vi blivit satta är en uppfostringsanstalt för vårt högre Jag, den plats där detta skall göra erfarenheter. Och de skall bestå i att lära känna dess underlägsenhet inför högre världen, i en förberedande skola för det verkliga livet, som väntar den som tagit sin examen och blivit klar att gå vidare. Den tiden är nu inne att vi alla skall lämna den lägsta materiella världen, den har länge nog utgjort vår arbetsplats.

Nu får vi inte tro att det är meningen att vi skall flytta över till en värld där materia inte existerar. Den skall vara lika påtaglig som den vi nu omger oss med. Snabbare vibrationer utmärker den, innebärande ro i sinnet. Det nya har ingenting att göra med ökad hets, ty höjda vibrationer innebär raka motsatsen, frid följer med den nya rytmen.

När detta övergått till vana har vi uppnått det som är avsett att uppnås. Då kan vi glädja oss åt en ny himmel och en ny jord som blivit oss utlovad. Inga krigsförberedande utgifter pressar staternas budget till bristningsgränsen som nu, om människan lär sig broderskapets idé. Och den läres i vars och ens hjärta i första hand. Där skall vi börja, men vi skall inte vänta att alla skall följa med genast. Allt sker så småningom, och när alltfler vunnit förståelse för vart det leder, skall säkerhet om målets rätta värde gripa människan.

Det är inte så långt till uppnåendet av detta mål, som många tror. Stora förändringar väntar vår jord. När detta har skett skall från mänskligheten gallras ut alla de som bibeln kallar de obotfärdiga. Nya människor av ett bättre virke skall födas på jorden, vilka lämpar sig för de förhållanden som inträtt, och världen skall med glädje hälsa dem välkomna som vet att ta det nya i besittning på ett värdigt sätt.

För dem som blir lämnade utanför är det också väl sörjt. Nya möjligheten att rätt förstå sanningen skall de ställas inför i en annan värld där deras långsammare vibrationstakt blir föremål för kärlekfull omvårdnad, och undervisning delges dem lämpad för deras utvecklingsnivå. Den som lyssnar skall kunna återkomma i förnyad gestalt till vår jord och vi skall hälsa den förlorade sonen välkommen åter.

De som trots allt icke vill lyssna till den varnande rösten får bli kvar tills ett tillfälle erbjudes dem att återfödas på en ort, där vibrationerna sammanfaller med deras egna.

Den som vill det rätta och vet vad han vill utvinna av framtiden, skall finna att det är väl sörjt för honom i den nya värld, som är vår. Kärlek - vishet skall råda där, och kärlek-vishet heter det rättesnöre för kommande dagar han utvalt till ledning för inträde i ett lyckorike tillrett för oss alla som tror på en framtid, där frid råder och sällhet får njutas av alla.

Elisabeth Lansenor.

VAD HISTORIEN HAR ATT LÄRA OSS

I den inbördes kamp, som utkämpas i vår värld mellan oliktankande och olikkännande människor, går som en röd tråd av upplysning, att vårt sätt att utforma tillvaron inte är befrämjande för vår utveckling. Det finns ingen logik i vår argumentering, eftersom vi aldrig kan förmås sätta oss in i vår nästas syn på saker och ting. Våra mellanhavanden med honom består i en fejd utan början eller slut. Så är det idag, och så har det varit så långt historien kan berätta om skeendet tillbaka i tiden.

Det är inte meningen att det skall vara så. Hjälpande andekrafter står ständigt till reds att med impulser till rätt handling lära oss se saken från en annan synpunkt. De vill påpeka vari fejen består, men vi lyssnar inte till rösterna. Vårt eget lägre jag ropar så högt, att deras varnande rop förklingar ohörda. Vi lyssnar hellre till den lärdom från våra bröder, som vidgar vårt kunskapsområde på det rent praktiska fältet, tekniska frågor och den materiella vetenskapen lånar vi gärna vårt öra till.

De råd, som delges oss hur vår moral skall höjas vänder vi dövörat till. Där framvisar vi den likgiltighetens sida av vårt väsen, som utmärkt vår levnad under årtusenden. Bearbetandet av vårt lägre jag vill vi inte ta itu med. Alltför starkt pockar detta på att få förbli vid det gamla. Denna inställning gäller såväl den enskilda människan som kommunen och staten. Vare sig det är fråga om samarbete individer emellan eller internationella frågor skall lösas, blir första tanken hos varje part: hur ställer sig detta till vår favör.

Mellan folken måste finnas ett sådant samarbete att allas rätt tillgodoses, och för att lösa de internationella konflikterna måste den egna statens vinning på andras bekostnad bekämpas. Av det egna jaget skall det egna jaget slås ned. När det pockar på sin rätt, skall det tystas. Förr än denna lag blivit antagen, kan inte framsteg göras.

Vår historia som omfattar en relativt kort tid av mänsklig samexistens har vi nertecknat för att ur den lära reglerna för rätt levnad. Vi ser där en skildring av folkens framträdande ur en grå forntid i mörker och okunnighet, och eftersom historien inte kastar något ljus över händelser före den tid, då vår kultur började, drar vi den slutsatsen att all utveckling går i rak linje fram mot kunskap om nyttiga ting att bruka för mänsklig välfärd. Om vi studerar de moraliska framstegen under den tid historien omfattar, skall vi finna att de saknas. Vi har inte utvecklats på det område, som är mest väsentligt. Hur nyttigt det än är att veta att vi gått framåt från den primitiva människans sätt att skapa eld eller hantera ett redskap till en kulturpersonlighets överlägsna teknik, är det dock icke detta, som gör oss till sanna människor. Det är vår karaktärsutveckling som är betydelsefull, den har stått stilla alltsedan vårt framträdande ur en obekant tillvaro.

Vi kan knappast ens tala om intervaller mellan mer eller mindre utpräglat förfall. Även om vi stannar inför vissa händelser, som belyser en djupare ondska i förhållande till tider med högre moral, finner vi, att den ena formen av urartning följes av en lika starkt markerad i likartad riktning. När vi talar om inkvisitionens och häxprocessernas tid och glädder oss över reformerna inom kyrkan, som berövade påvemakten dess värsta övermod, glömmar vi gärna vad som därpå följde. Blev det verkligen en bättring av sådant slag, att vi kan tala om uppåtstigande mot ljusare tider? Följde inte nya strider, krig med skövling och hänsynslös behandling av de underkuvade? Vi slår ner ett system, som visar sig ohållbart, och upprättar ett nytt för att få in lugnare förbindelser folken emellan, och finner snart att det nya är behäftat med samma fel som det gamla, det är endast rollerna mellan de makthavande som växlat.

Allt detta beror på att det onda har så djupa rötter i vårt sinne. Luciferkraften har härskat i världen under hela den tid vår världs historia skrivits. Men den historia vi känner till och som är den allmänt vedertagna, är inte den enda som skrivits. Här blottas samma fel, som förestavar vår historia, jagets motvilja mot att erkänna tillvaron av kulturer bortom vår egen. Densom lägger fram de skrifter, som förtäljer om högre utveckling i gångna tidsskeden, blir förklarad icke önskvärd i kulturella kretsar. Där vill de i sin självöverskattning icke godtaga något, som står över vad de själva kan prestera. De vill vara de enda som nått kunskap, de vill tro att de ensamt vet hur livet skall utformas på rätt sätt.

Så snart sådant framkommer, som talar om en tid, då det vi nu vet, var kunskap för folken, och dessutom överträffade vad dagens läge utvisar, slås det ner såsom ovederhäftigt tal. Men hur länge som helst kan inte sanningen förnekas. Vi äger tillgängligt för forskaren en autentisk historia, som går långt tillbaka i en tid, då människan stod Gud nära på ett sätt som icke skett så länge vår historia berättats för oss. Dessa berättelser finns upptecknade, och vi kan få läsa dem, men först måste vi ha kommit fram till att ur vår egen historia plocka ut det som innebär sann kunskap. Den består i att inse att verkliga framsteg icke gjorts. Under årtusenden har samma själviska jag varit vår enda ledstjärna. Broderskärleken har bestått i att vi älskat oss själva i dem vi känt sympati för. Alltid har det varit vår egen välfärd, som varit utslagsgivande för varje handling.

Om vi med fast vilja att rätta till detta förhållande öppnar vårt sinne för de historiska lärdomar, som står till vårt förfogande, kan vi få lära oss mycket mer än vad som hittills bjudits oss. Men vi måste först uppfylla villkoren. Vi måste förvandla vårt innersta jag. Kan vi utestänga den övertygelsen, att vi i Västerlandet ensamt äger sanningen och i broderskärlek öppna oss för Österns visdom, skall en historisk skildring läggas fram för oss, som förklarar varför vi måste riva ner vår självöverskattning. Därtill fordras ödmjukhet.

I sagans form återges dessa historiska berättelser. För att endast den skall finna sanningen, som i uppriktigt sinne önskar tolka innebörden, är den dold på ett sådant sätt, att blott den osjälviske finner nyckeln till dess innersta hemlighet. Den sanning som därur framkommer, visar oss en värld befolkad med ett släkte, som levde sitt liv i harmoni med kärlekens lag, som kände de regler som gällde för rätt brödraskap. De har tillkommit under en tid, då luciferkraften ännu inte gripit människan, dock var kunskapen om vad som skulle hända känd av henne.

De skildrar en tid, då mänskligheten kände samhörighet med allt liv i naturen, då kärleken till höga andekrafter ledde folken och lärde dem att förstå vad som skulle ske i kommande tider. Där skrevs ner hur den lag skulle följas, som återförde människan till den samhörighet hon förlorat, hur vägen skulle gå över självförglömmelse tillbaka till en tillvaro i ljus och kärlek.

Hur detta skall ske kan läsas ur denna historiska skildring, som vi har möjlighet komma i besittning av, och vars ägare och förvaltare endast väntar på att den dag skall randas, då människosinnet, luttrat i lidandets smältdegel, vändes mot ett högre tänkande.

När den form av religion vuxit fram, som är av sådan beskaffenhet att den i sig omfattar alla världens religioner, då är vi färdiga öppna våra portar mot en värld, som vi behandlat med självtagen, överlägsen härskarrätt. I Österns länder finner vi materialet för studiet av det som hör forna tiders mänsklighetsutveckling till. Därur skall vi lära, att vår historia är en skildring av folk i mörker och hämta kunskap om hur detta mörker skall skingras. Där skall visas fram en väg mot en ljusare tillvaro i osjälviskhet och glömska av det egna jagets krav. Då kan vi säga att vi lärt ur vår historia, hur vi under historisk tid ingenting lärt av värde för vårt andliga framåtskridande.